

Vári Pál És Pálné

Ez a kép közvetlenül az esküvőm után készült 1945-ben Miskolcon. Én vagyok rajta és a férjem, Vári Pál, akit akkor még Weitzenfeldnek hívtak.

A háború befejeződése után, amikor visszaérkeztem Miskolcra - ahova azért mentem, mert valaki megmondta nekem, hogy apám Miskolcra tért haza -, egy-két nappal a megérkezés után, el kellett menni, hogy valami ruhát vegyek. Mikor mentem vásárolni, akkor ismerkedtem meg a férjemmel. Textil konfekcióüzletük volt, pont a város szívében, úgy hívták, hogy Weinich-udvar, nagy kétportálos üzlet volt. És ott állt valami úriember fajta. Akkor még Weitzenfeldnek hívták. A lányok még Weitzenfeldnek születtek. Csak később, már Pesten kaptuk meg a papírt a névmagyarosításról [lásd: névmagyarosítás]. Váriak lettünk.

A férjem családjában három fiú, három lány volt, és mindegyik másképp magyarosított. A férjem 1906-ban született Miskolcon. Kereskedő lett. Ez egy jólszituált család volt. Kiházasították a lányokat és a fiúkat is. Mindenki külön háztartást vezetett. Kivételt képezett a Pali, aki segédkezett a szülőknek az üzletében azzal, hogy amikor ők már nem lesznek, akkor az üzletet ő fogja örökölni. De azért ő is alapított családot. Meghásasodott és lett egy kislánya. A holokausztban őt munkaszolgálatba hurcolták. A feleségét és a 12 éves fiát deportálták. Nem jöttek vissza. A szülők sem maradtak meg. Pál egyedül maradt.

Az egyik testvérének, aki még mielőtt a Pali hazajött, már hazaérkezett, annak Pesten szövetnagykereskedése volt. Neki volt két gyereke, ők leköltöztek Miskolcra, beköltöztek a szülők lakásába, és nagy meglepetést okozott, mikor a Pali beállított. És akkor mondták, hogy ha már a Pista ott volt, akkor csinálja ő az üzletet, úgyhogy akkor együtt csinálták az üzletet. Majd a harmadik testvér, a Gyuszi, aki szintén valami szövetben utazott itt Pesten, úgy döntött, hogy ő is beszállna az üzletbe. És ő is beszállt az üzletbe, úgyhogy ha én az üzletbe bementem, olyan voltam, mint egy előkelő idegen.

Én voltam húsz éves, ő meg negyven. De nagyon jóképű volt, nagyon jó kiállású, nagyon kedves. Anyámék hallani sem akartak róla. És mindig azt mondták, hogy idős hozzám. Annyi kérőm volt, mint égen a csillag. Jöttek haza a zsidó fiúk, akik itt maradtak család, minden nélkül. Én meg szemrevaló lány voltam. Kérő lett volna, de nekem ez kellett, mert nyugodt, kiegyensúlyozott életre vágytam a deportálás után. Ha jól emlékszem, annak az évnek a decemberében esküdtünk. Egyházi esküvőnk volt [lásd: házasság, esküvői szertartás], mert még nem volt meg a felesége holtta nyilvánítása, és ezért nem lehetett polgári. És rá talán egy évre volt a polgári.